

Hayatın Özeti

– Savaş · 15 Ocak 2019

Çay ocağında; “Yok abi... Öyle büyük, öyle imkânsız hayallerim olmadı benim hiç... Çok küçük, çok basit, çok sıradan -hayal bile sayılamayacak kadar- hayallerim vardı benim. Âşık olmak gibi, sevgilimin gözlerine sevinçle bakmak gibi, evlenmek, gülmek, kendimi iyi hissetmek gibi... Yok abi... Öyle yayla gibi içinde at koşturulan bir ev değil, kirasını ödeyebileceğimiz ve başımızı sokacağımız küçük bir ev yeter de artardı bize... Ve hiç değilse -karnımızı doyuracak kadar küçük bir ücretle de olsa- sigortalı çalışacağım, garantili bir iş gibi hayallerim vardı benim... Şimdi yok... Şu çayı görüyor musun abi? Kendimi şu çaya katkı edilen şeker gibi hissediyorum. Karıştıkça ağır ağır eriyip yok oluyorum hayatın içinde... Ne kimsenin umurundayım ne de kimse umurumda artık... Neyse başını ağrıttım... Yağmurda çiseliyor inceden, şimdi sokağa, şeker gibi eriyip kaybolmaya gidiyorum... Hadi eyvallah ...” deyip telaşsız ve ağır adımlarla yağmurda kaybolup giden kimliği belirsiz genç adama...

HAYATIN ÖZETİ

Genç adamla diyalog / kıssadan hisse

-Yağmur sularını biriktiren tuz

Ve cehenneme köz yetiştiren kar tanesi gibi

Günbegün eriyip gidiyor hayat...

-Öyle deme... Hayat her şeye rağmen güzeldir...

-Yok, öyle senin dediğin gibi değil abi...

Ben hayatta en çok neden korktum biliyor musun?

~... ..

-Ben hayatta en çok aşktan

Bir kadını sevmenin hayalini kurmaktan korktum...

-Öyle deme... Aşk güzeldir... İyileştirir insanı...

-Yok, öyle senin dediğin gibi değil abi...

Yağmur damlasına sıkışan

Ve yere düştüğünde paramparça dağılan bir hayatım var benim...

~... ..

-yüreklere sığmayan koskoca bir aşkı

Her seferinde yere düşen ve paramparça dağılan

Küçücük bir yağmur damlasına nasıl sığdırayım ki ben...

~... ..

-Aşktan neden korktuğumu anladın mı şimdi?

~... ..

-Neyse başını ağrıttım

Bak, yağmur nasıl da çiseliyor inceden görüyor musun?

Şimdi kalkmalı/ adım adım yağmurlara karışmalıyım

Yere düşen damlalara iyi bak -her damlada parçalanışıma-
Hadi eyvallah abi...
-Dur hele yağmur dinsicin...
-Telaşlanma abi... Gözyaşlarım yağmur rengindedir benim
Damla damla karışır giderim yağmurlara...
Yürüdü... Ağır adımlarla, dünyanın yükünü taşırcasına
Yüzünde -kendini bile inciten- alaysı bir gülümseme
Korna seslerine hiç mi hiç aldırmadı
Sokağın tam ortasında
Tanıdık biriyle karşılaşmış gibi durdu bir ara
Ve sarılırcasına iki yana açıp sımsıkı kapadı kollarını
Öylece kaldı -hüzünlü bir an kadar uzun/ sevinçli bir an kadar kısa-
-Sarıldığı her kimse çekip gitti sanırım-
Bir anda iki kırık dal gibi omzundan yere düştü kolları
Yürüdü... Yağmur gibi gözyaşlarıyla
Belki bu akşamüstü ve kim bilir belki de yarın
Yeniden buluşmak üzere el salladı çekip gidene
Ve yağmur gibi damla damla mırıldandı ardından
-Aşkça kal hayat...